

„Denči” jestri izdejo „Pankūkas”

Rūjienieši izdzied un izdejo Jāņu noskaņas

Pirmdienas vakarā 3x3 dalībnieki atkal pulcējās Rūjienas centrālajā laukumā, kur šoreiz iepriecināja pašdarbības kolektīvi - jauniešu deju kolektīvs „Denči” (vadītāja Ilze Lippe) un vidējās paaudzes deju kolektīvs „Luste” (vadītāja Arta Stikāne) un senioru kolektīvs „Dzigas” (vadītāja Ilze Lippe), kā arī kapela „Rūvenas aure” (vadītājs Valdis Meijers). Laikā starp jaunajiem (23. jūnijs) un vecajiem (6. jūlijs) Jāņiem rūjienieši dziesmās un dejās uzbūra Jāņu dienas noskaņas.

Kapela „Rūvenas aure” nometnieku garu un miesu sildīja ar lustīgām Gavaru un Līgas polkām. Kapelas izpildījumā diži skanēja arī retāk dzirdēta tautasdziesma „Aiz ezera linus sēju”. Mūsdienās lini ir retums, bet savulaik Rūjienas apkārtnē zemnieki audzējuši varenus linus, tādēļ Rūjienas ģerbonī arī linu ziedi.

Atgādināšu, ka „Denči” rūvenieši valodā nozīmē „bērni”, un šajā kolek-

tīvā pulcējas un darbojas aktīvākie Rūjienas jaunieši. Ar smaidu sejā un azartu viņi dancoja nometnieku iemīlotās „Pankūkas”, kā arī „Es nenācu šai vietā(i)”, „Visi ciema suņi rēja” un vairākas citas jestrās dejas. Rūjienas vidējās paaudzes deju kolektīvs „Luste” ar draisku polkas, strauju galopa, vieglu tecīgus un palēcienus soli izdejoja Jāņu vakara noskaņas. Vīri, izmantojot to, ka Jāņu nakti nepazīnu, /Kura sieva, kura meita, lūkoja pēc meitiņas kā rozītes. Skatītāju gaviles izpelnījās arī seniori, kas liegi un graciozi dejoja šlāgermūzikas ritmos.

Neskatoties uz pavēso pievakari, koncerts bija pulcējis kuplu skatītāju skaitu, kuru vidū bija ne tikai 3x3 dalībnieki, bet arī rūjienieši.

Paldies pašdarbniekiem, mūs koncerts iedvesmoja un deva enerģiju, lai komandu orientēšanās iepazītu Rūjienu!

Daiga

Dienas norise

Trešdiena, 5. jūlijs

*Lai bij vārdi, kam bij vārdi,
Man pašam(i) stipri vārd’*

8.00 Celšanās, pelde Rūjā, izkustēšanās.

9.00 Brokastis

9.30 Rīta TV, dienas tēma (sporta zālē)

10.20 – 12.45 Rīta ievirzes

13.00 – 14.00 Pusdienas

14.00 – 16.30 Pēcpusdienas ievirzes

16.45 – 19.00 Pievakares ievirzes

16.45 – 19.00 „Apvārsnī” viesosies privātās vidusskolas „Patnis” dibinātāja **Zane Ozola**. Pirms 23 gadiem – savā 24. dzimšanas dienā viņa saņēma licenci sākumskolas atvēršanai, nu tā izaugusi līdz vidusskolai, kā arī skolai pievienojušies pieci bērnodārzi. Zanei ir doktores grāds pedagogijā, viņa ir Neatkarīgās izglītības biedrības valdes priekšsēdētāja, vairākus gadus bijusi arī biedrības „Lidere” valdes locekle. Zane ir trīs bērnu māmiņa. Aicinām uz sarunu ar Zani par viņas darbu, atpūtu, dzīves uzskatiem...

19.00 – 20.00 Vakariņas

20.00 – 22.00 Brīvais mikrofons (Pilsētas centra laukumā) Vakara pasaciņa (Brīvā mikroфона laikā).

Pasaciņu stāstīs **Jolanta un Ansis Bogustovi**.

22.00 – 23.00 Vakara viesis **Austris Grasis**

„Zeme, zeme, kas tā zeme, ja Tev īstas brīves nav.

Brīve, brīve, kas tā brīve, Ja Tev savas zemes nav.” Tā skan Atmodas laika dziesma latviešu valodnieka un folklorista A. Graša izpildījumā, un šīs dziesmas smeldze atbalsojas arī pēdējās desmitgadēs izbraukušajos latviešos. Bet vai mēs joprojām apzināties, ka esam viens – viena roka, viena dūre, viena zemapziņa? Par to, ka Latvija ir mūsu vienīgā Zeme un labākas mums nav, ka mums ir sava valoda. (Kultūras nama 2. stāva zālē), Danči ģimenei (Kultūras nama lielajā zālē) un Zolites turnīrs (1. stāva gaitenis)

23.00 ... Danči (Kultūras nama lielajā zālē) un nīkšana (Kultūras nama mēģinājumu zālē)

Garā soļa īpašais paveids

Organizatori: skaidrības labad darīs tā.

Koncentrēšanās, plānošana, azarts, smiekli, emocijas - pilna buķete! Tas par komandu orientēšanos pa Rūjienas pirmsdienas vakarā. Marita, Gints un Ralfs Malzubri (no pašas Jaunzēlandes, starp citu), pēc rūjieniešu norādēm bija sagatavojuši lielisku cīņas lauku, kur 25 komandām izvērsties...

Būtība: domubiedru grupām jātiek līdz pasakas pilnam tekstam, trūkstošos vārdus salasot pa vienam no lapiņām, kas paslēptas 16 dažādos objektos visā pilsētā, izmantojot karti un pašu ātrās kājas, plus vēl izpildot papilduzdevumus. Pasakā Pilsētnieks Pēcis kļūst par Zemnieku Zenti tikpat ērkšķainā ceļā, kāds bija mūsējais pa Rūjienas takām un pakalniem...

Urā, sākam! Ar palēcieni ies ātrāk!

Drošais plecs. Nekas nav labāks par biedrisku atbalstu!

„Rūveniet’s”: vispirms stratēģiskā plānošana.

Stratēģiskā plānošana. Kur ir infodēlis pie novada domes, kur sakuru birzs un basketbola grozs pie autoostas, par to šaubu nav, atradīsim. Slavenā mācītāja Roberta Slokenberga pieminēklis, *Madonna Orans* un laipas varētu būt vidusskolas tuvumā. Bet KUR, KUR meklējams verstes stabs, par kuru dažs labs vietējais neko īsti nezina? Pie aptiekas, mūsu komandai pārliecināta pa logu uzsauc jauka līdzjutēja. Gatis, mūsu komandas ātrās kājas, aiz-

jož un... nekā. (Vēlāk saprotu: brīvprātīgā palīdzē laimam domāja „1836” zīmi.) Pēcgalā izrādīsies, ka kāda „vietēja” komanda tomēr atradusi verstes stabu, kaut ar’ nekad nav braukusi no Rīgas uz Sanktpēterburgu caur Rūveni...

Laikā (stundā) iekļaujamies, jo esam arī zemniekam Zentim palīdzējuši izzināt, kā sauc svešzemju augus, paldies *Mātei G.* Vēl esam nolēmuši, ka žurkas un zirgi nevemj un ka suņiem lietus laikā uzlabojas oža, bet pareizs izrādījās tikai pirmais apgalvojums...

Nākamajā rītā Marita nosauc uzvarētājus, zinošākos un ašākos. Pirmie ir „Raiņa ielas banda”, otrie - „Velnišķīgie dinozauri”, trešie - „Pārdaugava”. Un, tavu prieku, mūsu redakcijas komanda „Rūveniet’s” ceturtnieki, - balvā saņemtajam saldējumam ir īpaša garša, kas saucas „mēs varam”!

Viens no grūtākajiem uzdevumiem. Jāatpazīst spināti, sparģeļi, hurma, granātāboli, baklažāni un, ak šausmas, pitaija, feihoja un čerimoja.

Antra

Šodien, 4. jūlijā

dzimšanas dienā sveicam:

Mārci Liepiņu
Kati Kalniņu-Kampāni

vārda dienā sveicam:

Uldi Siliņu
Uldi Radziņu
Uldi Žiguru

Viena lieta ar ko ārēji atšķiras sievietē no vīrieša, ir apģērbs. Mūsu gadsimtā gan arvien biežāk ir visai pagrūti atšķirt kas ir kas, jo modē unisekss. Neskatoties uz mainīgo modi, tās ciklisko atgriešanos un samiksēšanos, vienmēr būs citātk domājošie, ar sirdi un par saknēm domājošie. Jaunietes un dāmas, kuras pirmdien drosmīgi un ar mērķi ķērās pie tautisko brunču šūšanas, manuprāt, noteikti ir saiknē ar latvisko dzīvesziņu, ar vēlmi būt pati.

Otrā stāva kabinetā, kur iegriežos ap pusdienlaiku, jau manāmi pirmās darba stundas rezultāti. Tiek trākelēts, spraudīts, šūts un pāršūts. Visam jābūt ar glanci, te atkāpju nav. Lolita pieskata dāmu pirkstus, uztur pareizu sašūšanas tehniku. **Vija Rulle** pati smejas, ka tēlo priekšnieci. Pie viņas uz galda ir grāmatu un materiālu kaudze, kurā cītīgi ierakušās divas jaunkundzes. Acīs iekrīt meitene, kura ērti iekārtojusi uz grīdas pie loga, naski cilā šūnamo adatu, brunčaudumu turot klēpī. Viņas vārds ir Kate un šujot Valmieras brunčus, bet pati ir no Dzērbenes. Valmieras brunči tamdē,

ka draugs ir valmierietis un tie kauliņi tiks mesti kopā. Katei ir jau savs kreklis, tāpat kā mammai un māšai jau esot gan brunči, gan krekli, tad nu vēl šonedēļ gribot tikt arī pie ādas apaviem un tuvākā laikā arī pie lina brunčiem. 3x3 nometnē Kate ir pirmo teizi, viņas mamma lasa lekcijas par daiļdārziem, taču Rūjienā bijusi ļoti sen, kad pavisam maza, un atzīst, ka kopš tā laika saldējums kļuvis vēl garšīgāks. Un pati pilsēta ir skaista, tīra un interesanta ar tik daudz kultūras iespējām. Kopīgi nonākam pie slēdziena, ka viss šajā pasaulē atkarīgs no cilvēka.

Blakus baltiem lina brunčiem uz galda izklāta sarkani rūtaina drēbe. Pie tās liknā Nellijs. Viņas dzimtā vieta ir Koknese, un tāpēc arī top šie brunči. Arī Nellijs nometnē ir pirmo reizi, mājās palikuši pusaugu bērni, kuri vēl nav bijuši gatavi pievienoties nometnes gaisotnei, taču, pēc mātes stāstītā, meita sāku-

si izrādīt interesi un Nellijs cer, ka nākamreiz dosies uz nometni kopā ar bērniem. Vēl Nellijs sapņo par saviem pašas austiem brunčiem, kuros ieaudis tieši tās krāsas un tādā kombinācijā, kādu priekšā teiks pašas sirds.

Darba dūna šajā telpā ir tik klusa, cik klusa ir diega izvēšana caur drēbi, cik klusa ir kniepadatas iespraušana adatu spilventiņā un mierīgā pusbalsī izteikti jautājumi un dotas palīdzīgas atbildes. Kad dodos uz durvīm, aiz muguras iedūcas viena šujmašīna, tad otra un drīz arī trešā. Otrdien brunči būs gatavi.

Agnese

Ar praksi nāk pieredze

Tā saka **Jānis Apinis**, vīrs ar respektējamu stāžu žurnālistikā un nelielu, bet vērtīgu pieredzi ciltskoku veidošanā: radurakstu pētišana ir viņa vaļasprieks jau desmit gadu. Kā pats bilst, hobija līmenī, ne profesionāli. Kādēļ mums tas ir svarīgi? „Katrs pats sev var atbildēt: kāpēc? Cits

teic: lai taču tie mirušie dus! Es domāju - tas, ka zināmi senči vairākās paaudzēs, pat līdz devītajai, dod spēku, apziņu par saknēm, pamatu. Tā ir ļoti interesanta aizraušanās, un, ja hobijs nāk no sirds, tas dod lielu gandarījumu. Jaunajiem - izpratni, ka pasaule nav sākusies ar viņiem,” tā Jānis.

Padomju laikā piedzīvojuši pārrāvumu dzimtu pētniecībā, kas kādreiz bijusi gluži vai pašsaprotama nodarbe, daudzi vidējā vecuma cilvēki ar prieku tai pievērsušies. Labākajā gadījumā zinot senčus vienā vai divās paaudzēs, it kā nebija nepieciešamības rakt dziļāk. Nu tā radusies, gadus 15 vai 20 daudzi aizraujas ar ciltskoku veidošanu. Varbūt kā modes lieta, tomēr, Jānis bilst, tas taču jauki, ka cilvēki pēta. Jaunībā arī viņu pašu tas nav interesējis, taču tagad... šad tad izrādās: par vēl, vairs nav dzīvo liecinieku, kuri glabā atmiņas. Taču tagad pieejamas daudzas interneta iespējas - portālā ciltskoki.lv, no 90. gadiem digitalizēti valsts arhīva krājumi, kas var autoritatīvi apstiprināt vai labot mutvārdu liecības, kas vienmēr jāvērtē objektīvi.

Bez mutvārdu liecībām un rakstītā ir vēl trešā iespēja - monumentālās liecības.

Galvenais, ko Jānis ieteic: ja to visu var veikt ar prieku un patīku, šis darbs ir ar lielu pievienoto vērtību, - ko tu izpētīsi, paliks nākamajām paaudzēm!

Tālāk būs ciemošanās pie Līgas Siliņas muzejā, kur glabājas baznīcu grāmatas, ceturtdien Emīls Rusovs stāstīs par savu pieredzi radurakstu pētniecībā.

Antra

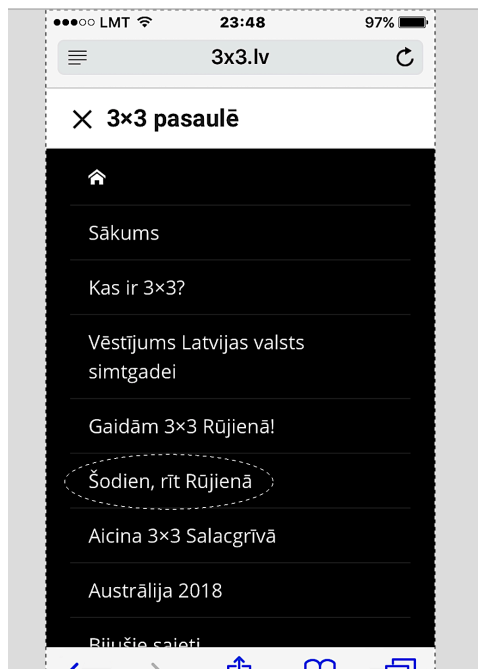
Svarīgi...

Lūgums atgriezt dziesmu grāmatas

3x3 saietam ir nodrukātas 14 jaunas dziesmu grāmatas un tām ir jāpaliek nīkšanas telpā, lai katru vakaru no tām varētu dziedāt. Divas no tām jau ir pazudušas. Lūgums atnest tās atpakaļ, jo grāmatas paredzēts nodot nākamajiem saietiem.

Zināšanai...

Ja Tu lieto mobilo iekārtu un esi piemirsis dienas plānu, tad izmanto www.3x3.lv mājaslapu sadaļā **Šodien, rīt Rūjienā**.

Trešdien, 5. jūlijā,
dančos būs meiteņu „Zaglis”.
Turpināsim Jumja Ločmeļa iesākto tradīciju.

Sludinājums

Piedāvāju mazlietu linu kreklu un ūziņas 7-9 gadus vecam puikam. Apģērbs lieliski derēs, lai sapostos daudzinājumam. Interesēties pie **Roberta Šilinga** ievirzē „Vīru vaļā”, tālr. 29214946.

IEVIRZES

Kad pirms rīta ievirzēm pieskrienu pie Lauras un saku, ka ienākšu viņas nodarbibā, viņa atsmej, ja telpa var būt arī tukša, jo smiltis mēdz pārvietoties, aizplūst. Ar tādu domu pavadīju nākamās divas stundas. **Laura Bičkovska** vada radošās smilšu spēles, kas piemērotas visiem vecumiem. Tā arī bija, smiltis bija aizplūdušas, kamēr es ierados, palikušas vien tās, kas trauciņos uz palodzes. Turpat caurspīdīgās kabatiņās dažu augu paraugi un papīra lapas ar

Viss elpo

parastā zīmuļa aplojumumiem un švīkojumiem. Laura stāsta, kā kopā ar grupu devušies meklēt sešu dažādu krāsu smiltis, kā klausījušies dabas un zemes skaņās, kā bumsījuši zemi, lai pat Japānā var dzirdēt, vērojuši, kā elpo augi brīdī pēc to noplūkušanas, kā atbrīvojušies no spriedzes, dusmām, domām, aplojot zīmuli pa papīru līdz spēku izsīkumam. Šo uzdevumu Laura piespēlē arī man, lai varu izjust, kā tas darbojas. Laura iesaka aiziet uz veco sporta zāli, kur gar sienām sasprausti indiāņu totēmi, kuri veidoti, izmantojot katra dalībnieka vārdu. Šo niansi gan pamanīju, tikai ciešāk ieskatoties, pamēģiniet jūs arī atšifrēt, no kāda vārda veidots katrs totēms. Nākamajās dienās notiksot gleznošana ar smiltīm, veidošana un citas jaukas nodarbes.

Agnese

Par Latviju pasaulē var atgādināt arī alus garša

„Vēlamies ar alu nest Latvijas vārdu pasaulē, lai tas ir stāsts ar īstu alus garšu, jo tā gatavošana ir viena no mūsu tautas tradīcijām,” stāsta pirmdienas vakara viesis – Valmiermuižas alus saimnieks **Aigars Ruņģis**. Viņaprāt, dažādās svinībās, izstāžu un grāmatu atvēršanas svētkos var cienāt ne tikai ar vīnu, bet arī alu.

Viens no saietu dalībniekiem atceras gadījumu Igaunijā. Kādā Tartu alus pagrabā bārmenim lūguši atļauju dziedāt, bet saņēmuši atteikumu, tomēr klusināti uzdrošinājušies, jo ir pieredze, dziedot folkloras kopā. Bārmenis, dzirdot skanīgās balsis, atzinis, ja būtu zinājis, ka tā dziedās, būtu atļāvis uzreiz un, pateicībā par viesu pievilināšanu, vēloties pasniegt labāko alu, kāds viņiem ir un... pasniedzis Valmiermuižas alu.

„Viņš to pasniedza tiešām ar lepnumu, un lepnumu izjutām arī mēs par ražojumu, kas nācis no mūsu valsts! Mēs varējām izstāstīt, no kurienes alus nācis un kļuvīsim par dzērienu svētkos,” atklāj vakara dalībnieks. Aigars, protams, gandarīts par dzirdēto un mudina lepoties ar jebkuru alus šķirni no Latvijas, kā, piemēram, franči no galma laikiem prot runāt par šampanieti. „Ceru, ka jebkurā pasaules restorānā par Latvijas alu runās kā par labāko Baltijas jūras krastos. Jau tagad igaunī joko, ka labākais vīns esot Valmiermuižas,” smieklu šalti izsauc vakara viesis. Uz jautājumu, vai kaut kas ir ražots arī bērniem, viens no saietu mazākajiem dalībniekiem no A. Ruņģa saņem dāvanu – jauno dzērienu, darinātu no Latvijas

brūklenēm un priežu pumpuriem. Viņš norāda, ka īpaši vēlas uzrunāt bērnus un jauniešus un vienlaikus mudināt apceļot Latviju, jo dzēriena nosaukums „1836” to simbolizē.

Vaicāts, vai taps kaut kas īpašs Latvijas simtgadei, Aigars atbild, ka nevēlas to pārvērst vienreizējā akcijā, bet lai tas ir brīdis, kad sēj graudus, lai ražu novāktu nākotnē, tādēļ svarīgāk šķiet, lai uzņēmumā strādātu vismaz 100 darbinieku.

„Savu attieksmi katrs var izteikt balsojot, jums ir iespēja to izdarīt, pērkot Latvijā ražotu alu. Tāpat iesaku uz etiķetes izlasīt, kur prece ražota, jo izplatītājs tikai izplata,” aicina A. Ruņģis un atgādina, ka laba krātuve, kur meklēt latviskus dzērienu un ēdienu nosaukumus ir Janīnas Kursītes grāmata „Virtuves vārdene”. Kad priecīgi šķiramies, par vārdu izcelsmi ar Aigaru sarunu vēl turpina trešdienas vakara viesis Austris Grasis.

Ilze

Senais un neparastais tepat līdžs

Daudzu muižu parkos redzam un iepazīstam dažādus kokus un augus, bet Endzeles muižā jeb bijušajā Jeru pamatskolā tos stādījis kādreizējais direktors Modris Kalniņš. Ar tiem mūs iepazīstina gide Dzintra Vende (pirmā no labās).

No piedāvātajiem ekskursiju maršrutiem, protams, bija grūti izvēlēties, jo kod, kurā pirkstā gribi – visi sāp, bet devos apceļot muižas.

Endzeles muižā mūs sagaida gide Dzintra Vende, kura stāsta ne tikai par seno muižkungu gaitām, bet nedaudz apbēdināta atgādina, ka vēl pirms gada seno ēku apdzīvoja ap simts bērnu, jo te atradās Jeru pamatskola. Tā bijusi arī viņas pirmā skola, tādēļ katrs stūritis saistās ar īpašām atmiņām. Dzintra aizrautīgi stāsta, ka muiža celta kā pils, jo tai bija tornis, kas diemžēl nojaukts. Celtniecības darbos 20. gs. sākumā piedalījies arī vietējais puika Ansis Stupele, kas vēlāk vīra gados būvējis Veckārķu muižu, ēkas Pēterpili u.c.. Tas nozīmē, ka bērnībā

iegūtā pieredze reizēm kļūst par aizraušanos un darbu uz mūžu. Gide atklāj, ka kādreizējais skolas direktors Modris Kalniņš pratis aizraut ar savu dzīves lielāko aicinājumu – dārzu un dabu, jo, būdams, biologs, skolas apkārtnē stādījis dažādus kokus. Cita starpā, valriekstu koku, lapegles, neparastu lapu ozolus un kļavas, dažādu šķirņu ābeles. Dzintra joprojām atceras, kā viņa ar skolas biedriem iesaistīti dārza darbos, kas mācījis būt atbildīgam gan par zemē iestādīto, gan izpratni par skaisto savā apkārtnē.

Nokļūstam arī **Naukšēnu muižā**, kura tapusi un parks iekārtots pēc baronu fon Grotu izpratnes par skaisto. Mūs sagaida laipna gide un divas zaļģanas čugunā lietas laivas pie ēkas ieejas, kas ļoti piesaista mazākos ceļotājus, jo tiek apmīļotas no visām pusēm. Barons bijis izdomas bagāts, jo nokļūstam īpašā celtnē, kur darināti knapsieriņi ar ķimenēm, bet tagad augšstāvā mēdz draiskoties spīģanas. Raganas redzētas arī muižas parkā, jo tur aug lapegle, kurai zari tikai vienā pusē, jo otra puse nobraucīta, lidojot ar slotām...

Muižas bijušajā klētī degustējam Naukšēnos darinātās eļļas. Uzzinām, ka kaimiņiem īgauniem visvairāk patīk diļļu eļļa un viņi, viltīgi smaidot, mēdzot fo-

tografēties ar skaisti noformētajām eļļas pudelītēm, jo īgauniski vārds „dille” nozīmējot kaut ko zem jostas vietas..., bet gide iesaka lietot linsēklu eļļu, jo tad būsīm spodri no iekšpuses un ārpusē, īpaši spīdēs mati.

Oleru muižā patlaban dzīvo un saimnieko Zemišu ģimene. Ieva ar vīru Kārli aizrautīgi stāsta par abu iecerēm, paveikto un nākotnes redzējumu. Te viss top pamazām, bet skaisti, jo klāt stāv sirds. Muižu apceļotājiem ir iespēja redzēt unikālu sienu gleznojumu, kas pamazām tiek profesionāli restaurēts un kuru novērtējis arī Rundāles pils saimnieks Imants Lancmanis.

Noprotam, ka Kārlis ir ar zelta rokām, jo visu dara pats no jumta līdz pagrabam. Neparasti grezns ir pat šķūnis, kuru rotā kokgriezumā attēlotās dzērves, kas mēdz pastaigāties pa Ievas iztēlē radīto un iekopto parku. „Ieva glezno, bet es palīdzu ar lāpstu,” smaidot piebilst Kārlis, kad Ieva mūs visus jau aizrāvusi ar daiļdārzniecības un ainavas veidošanas noslēpumiem. Toties pie Kārļa Zemiša vēl ir iespēja pieteikties vēsturisko logu un durvju restaurācijas ievirzē, jo viņam ir plaša sirds un vēlēšanās dalīties arī ar citiem, par to, ko zina un prot.

Tikpat dāsna un atvērta ir arī Līga Siliņa, lai atklātu, kāda daudzveidība slēpjas aiz diviem vārdiem – novada mācība, tādēļ izmantojiet šo izdevību.

Ilze

Aitu, puķu un zemeņu diena

Rūdolfs un Roberts nopietni apsver iespēju nākotnē kļūt par aitkopjiem.

Vai jūs zinājāt, ka kārtīga aita spēj redzēt ap sevi notiekošo 320 grādu rādiusā?

Zinājāt, ka ricins 2009. gadā oficiāli atzīts par pasaulē visindīgāko augu?

Zinājāt, kā atšķirt smiltsērķšķu sievišķo augu no vīrišķā?...

Un vēl desmitiem citu lielāku un mazāku lietu ap mums, precīzāk, dzīvajā dabas pasaulē, ko izkopis cilvēks. Kaut ko no tā visa uzzināja ekskursanti maršrutā pa Rūjienas novada saimniecībām, Ilzes Leskas vadīti pa Jeru un Ķoņu pagastu. Vispriecīgākie bija bērni, - paradīze, tā priecīgi izsaucās pirmie, kuri mirdzošām acīm metās Ingūnas Zukures zemeņu laukā.

Diplomētais celtnieks Valdis Leska Jeru pagasta „Klimpās” savulaik, kad juka un bruka kopsaimniecības, sācis ar aitkopību un pašlaik vada aitu kontrolizaudzēšanas un kontrolnobarošanas staciju, vienīgo Latvijā. „Iepērkam dažādu šķirņu teķus visā Latvijā, mans darbs saistīts ar Latvijas aitu audzētāju asociāciju, lai radītu labvēlīgu vidi aitu audzēšanai, attīstītu un izkoptu šķirnes, novērtētu to piemērotību mūsu apstākļiem un salīdzinātu svara pieaugumu dažādu šķirņu aitam, kas tiek barotas atšķirīgos apstākļos,” stāsta „Klimpu” saimnieks. Jādomā, viņš zina visu (vai gandrīz visu) par aitkopību Latvijā. Kura šķirne pašam šķiet labākā no padsmīti? ‘Romanovas’, ‘Vācijas Merino’? Protams, ‘Latvijas tumšgalv’, izturīga un pastāvīga.

„Aitu diena”, tā rakstīts pie „Klimpu kūts”: ikgad te sabrauc zinoši nozares speciālisti un praktiķi no visas Baltijas. Cienījami.

Pirms daudziem gadiem „Cīruļos” dzīvoja meitene Ligita, kurai skolotāja pamatskolā novēlēja: lauki un dzīvnieki! Ligita izmācījās par vetārsti, vēlāk viņas meita Linda arī. Taču tagad abas, puspasaui apguvušas, „Cīruļos” pieradinājušas daļu tās pasaules, to skaistāko: puķes. Lindas dārzā ir vairāki simti šķirņu dienziežu (viņas lielā mīlestība!) flokšu, peoniju, bagātība smarž un aicina. Savukārt Ligitas lielā aizraušanās ir dažādība: „Cīruļu” plašumos iedzīvojušies

eksotiski (ne tikai) augi no daudzām, arī tālām zemēm. Lielā saime cienā mūs ar pašgatavotu vīnu, medu (to bites vāc no visas pasaules...) un puķu gudrībām. Dodamies uz vēl vienu darbīgu cilvēku mājoekli: pie Ingūnas Zukures.

Inguna, lielas un strādīgas ģimenes atvase, jau vairākus gadus saimnieko „Stūros”. Iespaidīgi ir plašie lauki, kuros vairāku hektāru platībā aug zemenes, smiltsērķšķi un pat persiki. Pedējo augļi gan vēl pagaidām nav nogatavojušies, toties zemenes, zemenes... Šodien visu var ēst, aicina smaidīgā Inguna, un divreiz nav jāsaka: kamēr citi ciemiņi vēro, kā pareizi smiltsērķšķus stādīt un ērkšķaino ražu vākt, garās zemeņu vāgas pilnas lielo un mazo degustētāju, - ak, tavu gardumu! Kādu darbu tas viss prasa, par to labāk nedomāt, - labi, ka Inguna starp neskaitāmiem projektiem (vakar tika pabeigts vienpadsmitais), ģimeni un sabiedriskām aktivitātēm spēj būt tik optimistiska un kustīga, pārraudzīt savus laukus un vēl ciemiņus uzņemt.

Šis bija tikai viens maršruts. Paldies Gunai Ķiberei, vienai no Rūjienas „sejām”, un citiem tūrisma guru!

Antra

Pirmais vakars

Nu sveik, mīle 3x3 niek!

Paldies Dieviņam, visi esam atsīksnājuš līdz jaukajai Rūvenei! Liekas, ka esam tik vakar šķīrušes! Prieks satikt "vecos" nometniekus, un prieks būs larkšet un dracat a jaunim...

(...un būs prieks apgūt vietējo izloksni, lai mēs visi justos kā mājās.) Mums jau ar SiliņUld galvena ievirz - nīkšanviet - i uziet. Vai pārējie nāks a vai, dziedas a vai, ninnas a vai, dejos a vai - nedeļs laika redzes.

Mēs, trīs senior - es, Kleopatr, otrs SiliņUlds no Austrālij un trešs Purciems (pazoļmeistar Agrit) esam ietūcīt kaminzāle. Nu pa zāl to es gan nesaukt - trīs gults (ties gan, a svaig veļ) un lērums muzik instrument (klavier ieskaitot) - vairāk nekas tai zāle nav salids.

Un kāpēc uz dur i uzraksts, ka mēs vis trīs "gulēs gultā", a vēl nav īst skaidrs - vai vienā mēs vares salist. Ja pa nedēļ štruntig baros, varbūt, ka izdodas a. A tad jautājums, - kam tās pārējas gults domats?

Kas būs rīta a dušam? Vai sanāks arī nokoļļat, to redzēs, bet pirmais vakars jauks - saulīt ir saspīguļot, man kaminzāl kaimiņ sald krāc, pirms vakariņam Rūven izpētīt, nekas diž vēl nav jādar, izņemot sapazišanās, un es i laimīks, ka esam. Kopa ar jums, man mīle 3x3niek!

Lai mums visiem bagat, radoš, draudzīg nedēļ mūs mīļas Latvij zemīte!

Vienmēr Jūs Kleopatra

Otrais vakars

Bail, ka pēdējais vakars klāt. Jo... laipni, bet strikti ar Elīnas muti tiek pagērēts: rīt no rīta jānoliek karotes! Pārklaušanās izslēgta, un tas skaidrs pat nelatvietim latviskajā Rūjienā. Kā saka - vakars uz ezera! - bet nebūs, jo blakus ir tikai upe.

Tomēr redzu izeju, kā izsprukt no divdomīgās situācijas un par ātru nenokļūt paradīzē vai ellē. Tas ir: brokastīs neņemt karoti, pat neskatīties uz to, bet inteliģenti ēst ar dakšiņu un nazi. Tas tiek pačukstēts tiem, kuri tomēr grib izvilkēt līdz nākamajai svētdienai, paspēt arī iestaigāt taciņu pie sevis, pa Zemes mātes ceļiem nokļūt Brīnumzemē, kas augstāka par zemi, tur izspēlēties radošajās smiltīs pie mazdārzīņa diķa un tad bez problēmām un bailēm braši uz Madara traktora, uzēdot Rūjienas saldējumu, atkal atgriezties uz grēcīgās zemītes un meklēt piedzīvojumus lauku sētās un citās nometnes ievirzēs. Jo katram sava vaļa, ne tikai vīriem!

Likt karot'no vai nelikt, nāks a māt vai nenāks, manis nākamvakar.

Kleopatra

Labas dienas, labi ļaudis!

Paklausot Rūvenes 3x3 aicinājumam, es ir „sīksnājis” šurp uz seno līvu zemi. Es te jūtās kā mājās, jo arī es ir no senās līvu zemes Carnikavas (Saarnikau). Vietas nosaukumam nav nekāda sakara ar caru, bet liviski jeb libiski nozīmē Ošleju.

Arī pie mums vēl manā jaunībā visi sieviešu kārtas vārdi bij vīriešu kārtā. Mana tēvamāte saucās Siliņ Annis. Skultē vienīgais sievieškārtas vārds bij „tā puiķiņa”. Gramatika bij tik vienkārša.

Bet atļaujiet sevi iepazīstināt: man vārdā ir Siliņ Ulds un es dzīvo Lejā - Apakšā, kā pie mums dēvē Austrāliju. Mani vecāki apprecējas jau 1928. gadā. Es pazīst pārus, kam bērns atskrēja jau pēc trīs mēnešiem. Man bij jāgaid veseli 2 gadi, pirms es nonāc šai bēdu ielejā. Es domā, ka es ir

dzims korespondences ceļā. Vēlāk es dabūj zināt, ka mana pasaulē nāksan nav bijis bez problēmām, jo manai mammai, piedošanu par izteicienu, plīsis dibens, un tā es domāj, ka tā ir tā viet, pa kuru cilvēks nāk pasaulē, un, atklāti sakot, es par tādu piegādes ceļu nemaz nebij sajūsmināts.

Un sasodīts! Es bij domājs, ka vismaz vienreiz es būs tas vecākais 3x3 nometnē, bet tad ierodas Ādolfs un es atkal ir Nr.2.

Ja nu es drikst maķenīt paplātīties pie tiem, kam tāds Siliņš ir tumša bilde, tad daru zināmu, ka man Latvijas TV ir bijuši trīs uzvedumi: „Vēstules no dzimtenes”, „Zem Dienvidu krusta” un „Ulda Siliņa pasaulē”. Man ir arī četras kultūrvēstures grāmatas, no kurām „Dziesmai vienī gala nava” ir ievietota ASV Kongresa bibliotēkā un mana luga „Ir akmeņi raud” ir obligātā lasāmviela baltu filologiem Latvijas universitātē.

Par Latvijas 3x3 gaitām es esmu sarakstījis grāmatu „Ko nu, Andriev, dzērājam dzērāja valoda”.

Piedodiet manu propogandas rakstu, bet kurš tad sunim asti cels, ja ne pats. Pie viena sirsnīgs paldies Krūmiņmātei un Latvijas 3x3 padomei par man piešķirto speciālo 3x3nieka statusu. Es jutos pagodināts.

Uldis Siliņš

VĪRU VAĻAS VARA

Ievirzes „Vīru vaļa” vīri šodien paveica neiespējamo - „pagrieza atpakaļ” presi! Preses pārstāve, ieraugot vīru spēka rotaļas, vispirms apstājās drošā attālumā (jāsaka, tas nebija mazs), tad, pagrozījusi rokās fotokameru un brīdi padomājusi, nozuda skatienam. Pēc brīža viņa atgriezās ar papildspēkiem. Nu jau divas preses meitenes stāvēja vīru ievirzes plāvas malā un domāja, taču joprojām drošā attālumā. Acimredzot, preses drošība tiek augstu vērtēta, jo pēc brīža abas preses meitenes pagriežas un devās atpakaļ, tā arī neriskējušas tuvoties...

Roberts Šilings

Red.piez. „Rūveniet's” preses meitenes tās pavisam noteikti nebija.

Dokumentālais kino no A līdz Z

Manifests

Rūjienā 2017. gada jūlijā
Mēs gribam mācīties kino, Tevi un sevi.

Un: to visu nodot 3x3 mūžībai.
Mēs esam iecerējuši filmēt visus Rūjienas 3x3 nometnes dalībniekus “KINOKRĒSLĀ”.

Uzsveram, visus!

Mūsu “KINOKRĒSLS” darbojas “lielās skolas” pirmajā stāvā 1-05 ķīmijas kabinetā.

NĀC!
ESAM!

Ivars Zviedris
DOKUMENTĀLISTS
Tālr. +371 29411202

